

3) Czy art. 1 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia stoi na przeszkodzie temu, aby na podstawie zaświadczenia wystawionego przez sąd pochodzenia odrzucić wnioski o stwierdzenie wykonalności orzeczenia, w przypadku gdy orzeczenie, do którego wystawiono zaświadczenie zawierało zapis na sąd polubowny?

(¹) Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 23 września 2011 r. — Fruition Po Limited przeciwko Minister of Sustainable Farming and Food and Animal Health

(Sprawa C-500/11)

(2011/C 370/28)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fruition Po Limited

Strona pozwana: Minister of Sustainable Farming and Food and Animal Health

Pytania prejudycjalne

1) Czy w okolicznościach, w których:

- państwo członkowskie rozważało nadanie danemu podmiotowi statusu organizacji producentów w rozumieniu art. 11 rozporządzenia Rady nr 2200/96 (¹);
- cele i statut tego podmiotu były zgodne z wymogami określonymi w art. 11;
- na rzecz producentów zrzeszonych w ramach tego podmiotu świadczone były wszystkie usługi, jakie zgodnie z art. 11 powinna na ich rzecz świadczyć organizacja producentów; oraz
- przy świadczeniu znacznej części takich usług wskazany podmiot posługiwał się podwykonawcami;

art. 11 należy interpretować — zgodnie z zasadą pewności prawa — w ten sposób, że wymaga on, aby rzeczony podmiot sprawował w pewnym stopniu kontrolę nad tymi podwykonawcami?

- W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, jakiego zakresu kontroli wymaga art. 11 zgodnie z jego prawidłową wykładnią?
- W szczególności, czy dany podmiot sprawował kontrolę w zakresie wymaganym przez art. 11, o ile w ogóle ją sprawował, w okolicznościach, w których:
 - podwykonawcy byli:

1) spółką, której 93 % udziałów znajdowało się w posiadaniu członków wskazanego podmiotu; oraz

2) spółką, której 50 % udziałów znajdowało się w posiadaniu tej pierwszej spółki i której statut przewidywał, że decyzje spółki winny być podejmowane jednogłośnie;

b) na żadnej z tych spółek nie ciążyło wynikające z umowy zobowiązanie do przestrzegania instrukcji udzielanych przez rzeczony podmiot w związku ze sporną działalnością; ale

c) ze względu na istnienie opisanej wyżej struktury udziałowej omawiany podmiot oraz jego podwykonawcy działali na zasadzie konsensusu?

4) Czy dla udzielenia odpowiedzi na powyższe pytania znaczenie ma okoliczność, że:

a) art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji (nr) 1432/03 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (nr) 2200/96 w odniesieniu do warunków uznawania organizacji producentów wyraźnie stanowił we właściwym okresie, że „państwa członkowskie określają warunki”, na jakich organizacja producentów może powierzyć stronom trzecim wykonanie swych zadań;

b) państwo członkowskie, o którym mowa w pytaniu pierwszym, nie określiło tych warunków we właściwym okresie?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, Dz.U. L 297, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Lecce (Włochy) w dniu 13 października 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Abdoulowi Khadre Mbaye

(Sprawa C-522/11)

(2011/C 370/29)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Lecce

Strona (Strony) w postępowaniu przed sądem krajowym

Abdoul Khadre Mbaye

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2008/115/WE (¹) stoi na przeszkodzie ewentualnemu stosowaniu tej dyrektywy również wtedy gdy istnieją przepisy wewnętrzne (art. 10a T.U. 286/98 (ujednoliconych przepisów z zakresu imigracji)), które w przypadku nielegalnego wjazdu i pobytu przewidują środek w postaci wydalenia?

2) Czy dyrektywa w sprawie powrotów obywateli państw trzecich stoi na przeszkodzie ustanowieniu sankcji karnej za sam nielegalny pobyt cudzoziemca na terytorium krajowym niezależnej od zakończenia postępowania administracyjnego w sprawie powrotu, które przewidziane zostało w przepisach wewnętrznych i we wspomnianej dyrektywie?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 18 października 2011 r. — Zuheyr Freyeh Halaf przeciwko Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

(Sprawa C-528/11)

(2011/C 370/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad Sofia-grad.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zuheyr Freyeh Halaf

Strona pozwana: Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 (¹) z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza, by państwo członkowskie przejęło odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o azyl, jeżeli w przypadku osoby ubiegającej się o azyl nie występują osobiste okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie klauzuli humanitarnej z art. 15 tego rozporządzenia, i jeżeli w odniesieniu do państwa członkowskiego właściwego na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia ma miejsce przynajmniej jedna z następujących okoliczności:

a) w aktach Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) przytoczone są okoliczności faktyczne i wnioski, z których wynika, że właściwe z mocy prawa państwo członkowskie narusza przepisy Unii w dziedzinie azylu dotyczące warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl, dostępu do procedur lub jakości procedur rozpatrywania wniosków o azyl;

b) właściwe z mocy prawa państwo członkowskie nie odpowiedziało na wniosek o przyjęcie z powrotem zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003, a rozporządzenie to nie zawiera przepisów dotyczących przestrzegania zasady solidarności zgodnie z art. 80 TFUE?

2) Czy dla celów stosowania art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 jest dopuszczalne, by sąd krajowy państwa członkowskiego, przed którym wniesiono o zastosowanie tego rozporządzenia na podstawie twierdzeń o naruszeniu prawa Unii w dziedzinie azylu w państwie członkowskim właściwym na mocy jego art. 3 ust. 1, badał naruszenie tego prawa i wynikające z tego skutki dla praw osoby ubiegającej się o azyl, które gwarantowane są dla niej w prawie Unii w przypadku jej przekazania do właściwego państwa członkowskiego, bez stwierdzenia naruszenia przez to państwo członkowskie odnośnych przepisów prawa Unii przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w postępowaniu przewidzianym w prawie Unii?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie wnosi się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania dotyczące ustalenia kryteriów naruszenia prawa Unii:

Czy należy uwzględnić jedynie istotne naruszenia prawa Unii i jakimi kryteriami powinien posłużyć się sąd krajowy, aby ustalić te naruszenia dla celów zastosowania interpretowanego przepisu rozporządzenia nr 343/2003?

Czy naruszenie prawa Unii w dziedzinie azylu należy uznać za istotne tylko wtedy, gdy pociąga za sobą naruszenie jakiegokolwiek prawa zagwarantowanego osobie ubiegającej się o azyl w prawie Unii, czy musi być ono ograniczone do naruszenia prawa do azylu w rozumieniu art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Jeżeli na podstawie ogólnych kryteriów i standardów prawa Unii brak jest podstawy prawnej dla uwzględnienia wniosku danej osoby o udzielenie azylu, czy należy wtedy zbadać jedynie naruszenia warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwie członkowskim właściwym z mocy prawa?

3) Jaką treść ma prawo do azylu zgodnie z art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z jej art. 53 oraz w związku z definicją zawartą w art. 2 lit. c) i motywem 12 rozporządzenia nr 343/2003?

4) Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 należy interpretować w ten sposób, że zezwala sądowi krajowemu państwa członkowskiego na przyjęcie założenia, że domniemanie przestrzegania zasady niewydalania i bezpiecznego państwa w rozumieniu motywu 2 tego rozporządzenia zostaje obalone względem państwa członkowskiego właściwego na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia, jeżeli nie zostało to stwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przy czym należy uwzględnić, co następuje: